

Arrest

nr. 307 452 van 29 mei 2024
in de zaak RvV X / VII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92 / 6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft een relatie met zijn Malinese partner die in België verblijfsrecht geniet en erkende een dochter die op 14 juni 2023 geboren werd.

1.2. Verzoeker kwam op 19 juni 2023 toe op het Belgische grondgebied in het bezit van een Hongaarse verblijfskaart en werd op 23 juni 2023 te Maldegem in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, die geldig was tot 16 augustus 2023.

1.3. Verzoeker diende op 16 november 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 20 november 2023 werd overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 november 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 9 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M.(…) S.(…), R.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(…)

(x)2° in volgende gevallen :

(…)

[x] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(…)

De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Hongaarse verblijfskaart en een verklaring op eer) van betrokkene was geldig tot 16/08/2023. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstrekken.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen (waaronder 1 gezamenlijke kind) geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de erkenning van een kind betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarig kind en van hun gezamenlijk minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstrekken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder in zijn nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, §2 en 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 5, 6, 12.1 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Attendu que par moyen, il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590 ; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1er octobre 2006, n° 135.618) ;

Que le requérant invoque un moyen unique pris de la violation des dispositions légales et principes généraux ci-après :

- De l'article 62 §2 2 de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs,

- Des articles 7et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers, lus en conformité avec les articles 5, 6, 12.1 et 13 de la directive 2008/115/CE et ses 6ème et 24ème considérants, ainsi que du principe prohibant l'arbitraire administratif.

- De l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'homme.

- A titre subsidiaire, violation des principes généraux de bonne administration, devoir de minutie et soin.

A titre principal,

Attendu que la décision contestée viole les articles cités au moyen.

En ce que : Elle comporte une motivation inadmissible qui ne tient pas compte de la situation familiale de la partie requérante.

Alors qu'il s'agit d'une mesure grave de nature à heurter les droits fondamentaux ainsi que l'intérêt supérieur d'un enfant mineur dont la partie requérante est débuteur d'aliments et sur lequel il exerce son autorité parentale en sa qualité de père. L'intérêt supérieur de cet enfant simplement devrait être protégé, à savoir, son droit à être élevé et éduqué par ses deux parents dès sa naissance en Belgique, nonobstant la situation administrative de son père.

Force est de constater que, la partie requérante n'a pas été invitée à s'expliquer sur l'évolution de sa vie privée, préalablement à l'adoption de la décision contestée.

Qu'à la lecture de la motivation de la décision attaquée, il s'avère que l'exigence de la motivation formelle n'a été respectée en faits. Il ne ressort pas de sa motivation que la partie adverse a examiné la situation de la partie requérante dans sa globalité.

Alors que le but des articles cités au moyen est d'astreindre l'administration à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité et, que l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement de l'administration, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991). Selon les auteurs E. Cerexhe et J. Vande Lanotte : “Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée.”

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir : permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question. Ce qui permettra de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Qu'il y a lieu de retenir une mauvaise motivation ainsi que la violation des principes généraux de bonne administration, devoir de minutie.

S'agissant de la présence de la partie requérante sur le territoire du Royaume au-delà du terme requis, il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la Loi, relatifs à l'article 7 de la même loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après la CEDH) (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

Que l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi du 15/12/1980, un article 74/13, libellé comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Qu'il résulte de ce qui précède que, si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

De même, la partie adverse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée sur la base de l'article 7 de la loi, lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sans délai.

En l'espèce, la partie requérante vit en Belgique à la même adresse avec sa compagne et sa fille toutes deux en séjour légal en Belgique. Leur vie familiale est donc protégée par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales. C'est à tort que la partie adverse n'a nullement pris ces critères en considération avant de prendre sa décision. La partie adverse ne pouvait donc prendre un ordre de quitter le territoire à l'égard de la partie requérante automatiquement par le simple fait qu'il « n'est pas en possession d'un passeport valable avec visa valable » sans prendre en considération sa vie familiale. En prenant un ordre de quitter le territoire, la partie adverse a fait une application automatique de ses pouvoirs de police. « En l'espèce, il n'est pas contestable qu'[il] entretient une vie familiale, ou à tout le moins privée, au sens de l'article 8 en Belgique. Il importe par ailleurs de rappeler que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme n'englobe pas seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée. La Cour constitutionnelle rappelle ainsi dans son arrêt du 19.07.2019 la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à l'égard de l'article 8 de la CEDH: "Suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, "indépendamment de l'existence ou non d'une 'vie familiale', l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. "

Qu'en prenant l'acte attaqué, la partie adverse l'empêche de mener une vie privée en Belgique, et porte dès lors atteinte à son droit au respect de la vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

En tout état de cause, le concept de vie privée a été largement interprété par la Cour européenne des droits de l'homme, qui considère qu'il s'agit d'un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Le concept de vie privée vise en effet une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

La Cour a ainsi déclaré dans l'arrêt Niemietz c. Allemagne (16.12.1992), « qu'il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

Dans ce même arrêt, la Cour a admis que la vie privée englobe également la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistiques. Cette jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme peut être appliquée [à son] cas. En effet, si les liens familiaux qu'[il] entretient avec les membres de sa famille figurant dans sa demande d'autorisation de séjour ne pouvaient entrer dans la notion stricte de vie familiale telle que consacrée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme - quod non -, ces liens doivent à tout le moins entrer dans le champ d'application du droit au respect de la vie privée. Sa vie privée au sens de l'article 8 en Belgique (qui en est devenue le centre névralgique), est ainsi établie. Rappelons que ces éléments de vie privée ont été invoqués à titre de circonstances exceptionnelles empêchant [son] retour au pays d'origine et que ceci n'a pas été contesté par la partie adverse. Sur ce point, il ne peut lui être rétorqué qu'il aurait construit ces relations sociales et familiales sur une base précaire ou irrégulière.

Aussi, il résulte de ce qui précède que le moyen est fondé dans les limites exposées ci-dessus et justifie suspension de l'ordre de quitter contesté, la vie de famille n'ayant nullement été prise en compte.

A titre subsidiaire, l'acte contesté viole les principes généraux de bonne administration, devoir de minutie et soin ainsi que les articles 7 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers ainsi que l'article 8 CEDH en ce que :

La partie adverse n'a pas invité le requérant à être entendu préalablement à l'adoption de la mesure grave dont recours.

Concernant l'ordre de quitter le territoire querellé, relativement à l'invocation de la violation de l'article 74/13 de la Loi, dans un arrêt n° 253 942 du 9 juin 2022, le Conseil d'Etat a estimé que :

« [...] l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa (...) pour en tirer des conséquences de droit. L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent.

Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée ».

Or, force est de constater que la partie défenderesse n'expose pas, dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire, comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 de la Loi au regard de l'état de santé de la requérante et eu égard à la portée dudit acte. Par ailleurs, sans s'attarder sur la pertinence ou non de ce qui y est mentionné, la note de synthèse figurant au dossier administratif ne peut en tout état de cause combler cette lacune.

Le Conseil précise plus amplement qu'ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la Loi, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17.).

Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la Loi, un article 74/13, libellé comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la Loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH ou de l'article 74/13 de la Loi, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation. La partie défenderesse ne peut donc se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la Loi.

Se devait de constater que toutes les démarches administratives en vue de l'activation du statut d'indépendant étaient accomplies par la partie requérante endéans les délais que la partie adverse lui a elle-même impartie.

L'interprétation de la situation devait être faite en faveur de la partie requérante."

In zijn verzoekschrift kondigt verzoeker een aantal bijlagen aan, maar enkel het bestreden bevel en een bewijs van kosteloze juridische tweedelijnsbijstand werden bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. Het middel is niet-ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 5, 6, 12.1 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG, aangezien hij in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch

gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

In het bestreden bevel wordt het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet verder geduid: *"de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"*. Bijkomend wordt hieraan toegevoegd: *"De aankomstverklaring (afgeleverd op basis van een geldig paspoort, een geldige Hongaarse verblijfskaart en een verklaring op eer) van betrokkene was geldig tot 16/08/2023. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkenen nu verstreken."*

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij beweert dat verweerder de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd aangezien niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld.

Verzoeker kan wel worden bijgetreden waar hij in zijn middel poneert dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn geval niet beschikt over een volledig gebonden bevoegdheid. Aangezien verzoeker de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing niet weerlegt dat *"het regelmatig verblijf van betrokkene nu (is) verstreken"*, was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Hierbij dient wel rekening te worden gehouden met *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Het gaat dus ook niet om een volledig discretionaire bevoegdheid, maar om een 'gebonden bevoegdheid die geen absoluut karakter heeft' (cf. RvS 6 maart 2018, nr. 240.917).

3.6. Voor zover verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. Vervolgens meent verzoeker dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd in het licht van het door hem geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker meent in het bijzonder dat de motieven van het bevel niet toelaatbaar zouden zijn omdat geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het

begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.9. Verzoeker beroept zich in zijn middel op zijn gezinsleven omwille van het feit dat hij samenwoont met zijn partner en hun minderjarige dochter die beiden onbeperkt verblijfsrecht genieten in België. Uit de beslissing blijkt dat met dit gezinsleven wel degelijk rekening werd gehouden aangezien hieromtrent het volgende wordt gesteld:

“Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarige kinderen (waaronder 1 gezamenlijke kind) geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de erkenning van een kind betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar minderjarig kind en van hun gezamenlijk minderjarig kind is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker actueel niet (langer) beschikt over een geldige verblijfstitel omdat zijn aankomstverklaring is verstreken en dus niet langer legaal op het Belgische grondgebied vertoeft. De bestreden beslissing houdt geen weigering in van een voortgezet verblijf in de zin van de rechtspraak van het EHRM. In dat geval dient geen afweging te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM en moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoeker toont in zijn middel niet aan dat er op de gemachtigde van de staatssecretaris de positieve verplichting zou rusten om zijn verblijf te gedogen. De Raad wijst erop dat het bestreden terugkeerbesluit geen definitieve breuk van de gezinsbanden hoeft te impliceren, maar enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt, aangezien hij zijn situatie vanuit het buitenland zou kunnen regulariseren en terugkeren indien hij wel (opnieuw) over geldige binnenkomst- en verblijfsdocumenten beschikt.

3.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van verzoekers privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een verblijf van enkele maanden op het grondgebied, waarvan slechts een gedeelte gedekt was door een aankomstverklaring, onmogelijk gelijkgesteld kan worden met de sociale bindingen van 'gevestigde' vreemdelingen die langdurig legaal op het grondgebied hebben verbleven. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf sinds de zomer van 2023 als een 'beschermenswaardig' privéleven kan worden gekwalificeerd in de zin van voormeld verdragsartikel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, §63). Verzoeker toont niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan, de gebruikelijke banden overstijgen, en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst uitgesloten is.

3.12. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst verzoeker vervolgens op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten om te motiveren in verband met zijn gezondheidstoestand. De Raad stipt aan dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht omvat en dat desgevallend uit de elementen van het administratief dossier kan blijken dat er geen belangenafweging in het licht van de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft plaats gevonden (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Uit het administratief dossier blijkt bovendien niets dat erop zou wijzen dat verzoekers gezondheidstoestand hem zou verhinderen om te reizen of om gevolg te geven aan het terugkeerbesluit. Ook in zijn verzoekschrift haalt verzoeker geen enkel concreet element in verband met zijn gezondheidstoestand aan waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.13. In de mate dat verzoeker in zijn middel aanvoert dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn afgeleverd zonder termijn voor vrijwillig vertrek, gaat hij uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat aan verzoeker, geheel in overeenstemming met artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, een termijn van zeven dagen werd toegestaan vanaf de kennisgeving.

3.14. Verzoeker voert ten slotte de schending van het hoorrecht aan omdat hij niet werd uitgenodigd door verweerder alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker verzuimt echter enig concreet element aan te reiken dat de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zou nopen om een andersluidende beslissing te nemen. De Raad hoeft niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien verzoeker zou zijn gehoord, maar dient enkel na te gaan of verzoeker aannemelijk kan maken dat hij, indien hij was gehoord, het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (cf. RvS 26 april 2016, nr. 234.511). Aangezien verzoeker op dit punt in gebreke bleef, tast het verzuim om verzoeker daadwerkelijk te horen alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen *in casu* de wettigheid van deze beslissing niet aan.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische grondslagen, noch dat de motieven niet pertinent zijn. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur werd niet aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN